

Arrest

nr. 168 509 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 25 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 6 november 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 7 augustus 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2014 werd ingediend en op 04.12.2014, 02.07.2015 en 23.07.2015 werd aangevuld door:

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verblijven sinds november 2011 in België en dienden op 22.11.2011 een eerste asielaanvraag in. Zij wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 17.03.2015 met een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), hen betekend op 23.10.2014 en met toekenning van uitstel om het grondgebied te verlaten tot 28.03.2015, en dienden op 23.03.2015 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17.04.2015. Het beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.07.2015. Op 29.04.2015 werd betrokkenen opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13quinquies). Er werd hen uitstel toegekend om het grondgebied te verlaten tot 25.07.2015. Deze termijn is inmiddels verstreken en betrokkenen verblijven momenteel illegaal op het Belgisch grondgebied. De duur van de asielpcedures - namelijk drie jaar en iets minder dan vier maanden voor de eerste procedure en minder dan vier maanden voor de tweede asielpprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) en verhindert een terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf om de aanvraag via de reguliere weg in te dienen op zich niet.

Betrokkenen stellen dat een terugkeer naar de vluchtelingenkampen in Libanon een inbreuk op art. 3 van het EVRM zou vormen. Zij menen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Ter staving leggen zij enkele rapporten en artikels voor over de situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en de toevloed van vluchtelingen uit Syrië. Zij hebben echter reeds in het kader van hun asielaanvraag ingeroepen dat de situatie in de Palestijnse kampen in Libanon schrijnend is, en hebben zich daarbij, net zoals in het onderhavig verzoek, gebaseerd op algemene argumenten. Dit volstaat niet om een eventuele schending van art. 3 van het EVRM aan te tonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de persoonlijke situatie van betrokkenen als volgt beoordeeld: "Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen - waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn - in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker zijn middelbare studies heeft kunnen afronden en daarenboven verder heeft kunnen studeren in de richting radiologie, dat verzoekster middelbaar onderwijs gevolgd heeft op een privéschool, dat de stichting 'Al Sumut' verzoeker financieel zou hebben gefinancierd omdat hij het kind was van een martelaar, dat verzoeker, vervolgens acht jaar in een ziekenhuis heeft gewerkt en daarna drie jobs zou hebben gecombineerd waardoor hij in staat was in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien en een woning te huren, dat verzoekers in Libanon over een familiaal netwerk beschikken waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hier bij een terugkeer op kunnen steunen, dat verzoekers moeder eigenaar is van haar huis, dat verzoekers broers en zussen in hun eigen huis wonen, dat verzoekers oudste broer werkzaam is als taxichauffeur, dat zijn tweelingbroer als arbeider op de boerderij werkt en dat zijn jongste broer in een magazijn werkt in Sur, dat verzoekers toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNWRA en dat verzoekers hun familie over de nodige fondsen beschikte om hun reis naar België te bekostigen. [...] Rekening houdend met het feit dat verzoeker universitair geschoold is, dat hij gedurende acht jaar werkzaam is geweest in de medische sector als radioloog, dat hij gedurende 12 jaar werkzaam is geweest als bewaker voor Fatah en dat hij drie jaar lang gewerkt heeft in een communicatiebureau en tegelijkertijd kranten bezorgde, kan er naar mening van de Raad redelijkerwijs van uitgegaan worden dat verzoeker over de nodige professionele ervaring, scholing en connecties beschikt om in staat (te) zijn om in Libanon aan werk te geraken zodat hij in het levensonderhoud van zijn gezin kan voorzien." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus, arrest nr. 140 987 van 13.03.2015) Betrokkenen brengen hier geen nieuwe persoonlijke elementen naar voor, die een andere beoordeling zou rechtvaardigen.

Het feit dat de kinderen hier kleuteronderwijs volgen, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betrokkenen stellen dat Palestijnen geen privé-onderwijs kunnen betalen en moeten wachten op steun van de UNWRA om naar school te kunnen gaan. Zij stellen dat deze scholen momenteel overvol zitten door de influx aan Syrische vluchtelingen in de kampen in Libanon. Zij verwijzen naar enkele rapporten en artikels. Het louter verwijzen naar algemene rapporten over de situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en de toevloed van vluchtelingen uit Syrië, volstaat echter niet om aan te tonen dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in het land van gewoonlijk verblijf. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete persoonlijke elementen. Uit bovenstaande is reeds gebleken dat de individuele situatie van verzoekers behoorlijk was. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt het volgende in de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13.10.2014 met betrekking tot de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon ondermeer wat onderwijs betreft: "Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren." De vermeende schending van art. 24§3 van de Grondwet en art. 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, is niet aangetoond.

De stelling dat het schooljaar onderbroken zal worden, kan niet weerhouden worden. Zoals hierboven al vermeld werd, werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en hadden zij tijd tot 25.07.2015 om hieraan gevolg te geven. Zij konden en kunnen gebruik maken van de zomervakantie om hun terugkeer te organiseren, teneinde een onderbreking van een schooljaar te vermijden.

Betrokkenen halen aan dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd, in casu gaat onderhavige beslissing niet gepaard met een verwijderingsmaatregel. Tevens wordt het familiaal leven van betrokkenen gerespecteerd, aangezien de beslissing voor het ganse kerngezin geldt en betrokkenen samen kunnen terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf.

Betrokkenen halen aan dat het voortzetten van deze procedure onwerkbaar zou worden indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst, omdat het contact met hun raadvrouw quasi onmogelijk zou zijn gelet op de afstand. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar voor alle vreemdelingen die een aanvraag moeten indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, geldt dat er een zekere afstand is tussen hun verblijfplaats in het land van herkomst en de woonplaats van hun advocaat in België. Betrokkenen tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering zou moeten gemaakt worden. Bovendien kunnen betrokkenen vanuit hun land van herkomst via allerlei moderne communicatiemiddelen zoals e-mail en telefoon contact onderhouden met hun raadvrouw indien zij dit wensen.

Het feit dat betrokkenen in de hoedanigheid van staatloze erkend werden door de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk op 25.06.2015, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de algemene vreemdelingenwetgeving. Er is geen automatisch verblijfsrecht voorzien voor erkende staatlozen, noch wordt automatisch het bestaan van buitengewone omstandigheden aangenomen. Hieruit volgt dat verzoekers net zoals andere vreemdelingen dienen aan te tonen dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure kunnen indienen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een verblijfsrecht hebben in Libanon en dat zij er de bescherming genieten van de UNWRA. Betrokkenen kunnen terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf, Libanon, om van daaruit de aanvraag in te dienen.

Betrokkenen halen aan dat verzoeker tewerkgesteld is en dat hij bij een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen zijn werk zal verliezen wat ten zeerste disproportioneel zou zijn. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de tewerkstelling van mijnheer enkel tijdelijk werd toegestaan in het kader van de asielpcedure. Nu ook de tweede asielpcedure van betrokkenen definitief is afgesloten, heeft hij geen toelating meer om te werken op het Belgisch grondgebied. Er is zodoende geen sprake van een onderbreking van een reguliere tewerkstelling.

Verzoekers beweren niet over voldoende financiële middelen te beschikken om zich naar hun thuisland te begeven. Zij kunnen echter desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen,

kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De loutere verklaring dat zij onvoldoende financiële middelen zouden hebben, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De elementen aangaande de integratie - namelijk dat betrokkenen zich geïntegreerd hebben; dat zij werkbereid zijn en dat mijnheer reeds gewerkt heeft wat blijkt uit arbeidsovereenkomsten en loonfiches; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben en ter staving deelcertificaten en een bewijs van inschrijving voorleggen; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; dat mijnheer een beroepsopleiding 'Nederlands voor anderstaligen in technische beroepen' gevolgd heeft; dat zij hier vrienden en kennissen hebben wat blijkt uit de steunbrieven die zij voorleggen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, vertrouwens-, en rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“- Toepassen regeringsinstructies – discretionaire bevoegdheid – langdurige asielprocedure met schoolgaande kinderen – humaan beleid

De verzoekende partijen verblijven sinds november 2011 op het Belgische grondgebied en hebben een eerste maal asiel aangevraagd op 22 november 2011. Deze asielprocedure werd pas afgesloten op 13 maart 2015 en heeft meer dan drie jaar geduurd.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt maakt deze langdurige asielprocedure een buitengewone omstandigheid uit waardoor de huidige regularisatieaanvraag in België kan worden ingediend.

Procedures van meer dan drie jaar voor een gezin met kinderen dat in België naar school gaat komen in aanmerking overeenkomst de regeringsinstructie van 19 juli 2009:

“Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, of nog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag.

De termijn van vier jaar wordt teruggebracht op drie jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure.”

Uit de documenten toegevoegd aan de regularisatieaanvraag blijkt dat de verzoekende partijen perfect binnen de lijnen van de regeringsinstructies van 19 juli 2009 vallen. Zij vroegen asiel aan op 22 november 2011 en de asielprocedure werd slechts afgesloten op 13 maart 2015.

Dit is meer dan drie maanden en is van toepassing op de situatie van de verzoekende partijen nu het een gezin betreft met minderjarige kinderen die regelmatig in België schoolliepen. De schoolattesten die werden voorgelegd bewijzen het regelmatig schoolliepen van de kinderen van de verzoekende partijen. Dit gegeven wordt bovendien niet betwist door de verwerende partij.

Ook het gegeven dat de kinderen slechts kleuterschool volgden kan niet worden weerhouden, nu de instructie uitdrukkelijk vermeld: “kinderen ... die regelmatig schoolliepen in het kleuter”

De verwerende partij houdt in zijn bestreden beslissing voor dat de regeringsinstructies van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden toegepast nu deze werden vernietigd door de Raad van State.

Niettegenstaande de vernietiging van deze instructies, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich echter geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De verzoekende partijen hebben een gewettigd vertrouwen dat de openlijke verklaringen van de beleidsverantwoordelijken ook zullen worden toegepast in zijn individueel geval. De gerechtvaardigde

verwachtingen die door het bestuur worden opgewekt bij verzoekende partijen moet dan ook worden gehonoreerd. Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

De opgegeven motivering is dan ook niet in overeenstemming met het huidige beleid.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dienen er immers geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in!

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

Meer nog, gelet op het feit dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid een discretionaire bevoegdheid heeft, kan van deze instructies afgeweken worden en kunnen deze instructies bijgevolg ruimer geïnterpreteerd worden. Te meer ze vernietigd werden door de Raad van State.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt door echter te strikt geïnterpreteerd. De instructies worden toegepast, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze dwingende toepassing van de voorwaarden, waardoor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid!

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad van State. In deze arresten blijkt duidelijk dat de instructies van 2009 niet "klakkeloos" mogen worden toegepast (RvSt nr 215.571 van 5 oktober 2011, 14de kamer, zaak A. 198.554/XIV-32.682 en RvSt nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199.142/XIV – 32.856).

Bovendien kan huidige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de heer Theo Francken, vrij oordelen om de humanitaire regularisatie aan de verzoekende partijen toe te staan en heeft hij hier een grote beoordelingsvrijheid voor.

De Staatssecretaris beschikt over een mogelijkheid zelf te oordelen over de wijze waarop hij zijn bevoegdheid uitoefent en wat hem de meest geschikte oplossing voor een voorliggende regularisatiedossier lijkt.

In dit kader wensen de verzoekende partijen te wijzen op de verklaringen van de Staatssecretaris met betrekking tot zijn asielbeleid, verklaringen die hij in de maand november van het jaar 2014 deed.

Tijdens zijn hoorzitting in de Kamer voor Volksvertegenwoordigers stelde hij zijn beleid voor en verklaarde een meer "humaan" beleid te willen voeren dat op drie pijlers zal gesteund zijn.

"Theo Francken ging er woensdag prat op een 'humaan' asielbeleid te zullen voeren, gestoeld op drie pijlers. Ten eerste wil hij 'realistisch en sociaal' zijn. 'Als je recht hebt op een verblijfsvergunning, dan zul je die krijgen.' Maar het zal ook een 'eerlijk en rechtvaardig' beleid zijn, waarbij de mensen geen valse hoop meer zullen kunnen koesteren. Tot slot zal Francken ook 'correct en duidelijk' beleid voeren. 'Alle beslissingen zullen worden uitgevoerd, ook de negatieve.'"

(stuk 4: De Standaard, "Francken (N-VA) stelt 'humaan' asielbeleid voor", dd. 19 november 2014, te consulteren op

http://www.standaard.be/cnt/dmf20141119_01384487, verzoekende partijen zetten vet)

"Francken leek eveneens van meet af aan het menselijke in de verf te willen zetten. Dat bleek bij de voorstelling van zijn beleidsnota op 19 november. Een dag eerder liet hij al weten dat in die nota veel aandacht zou uitgaan naar niet-begeleide minderjarigen die in ons land om asiel aankloppen. Zo krijgen ze een speciaal beschermingsstatuut en betere opvang. Ook wilde hij een "levensproject" voor de minderjarigen uitwerken, zodat er een "duurzame oplossing" voor hen gecreëerd kan worden. Uitgewezen asielzoekers een duurzaam perspectief bieden in het land van herkomst, was ook een van de aanbevelingen van de migratiebarometer.

(...)

Toch verloor Francken ook bij de aankondiging van die taks zijn 'humane' gezicht niet uit het oog. Hij maakte diezelfde dag nog bekend dat kinderen van wie de verblijfsvergunning geweigerd is, voortaan niet meer op weg naar school konden worden opgepakt."

(stuk 5: Zaman Vandaag, "Focus op terugkeer, met af en toe 'humaan' accent", dd. 12 januari 2015, te consulteren op

<http://www.zamandvandaag.nl/nieuws/belgi%C3%AB/7333/focus-op-terugkeer-met-af-en-toe-%E2%80%98humaan%E2%80%99-accent>, verzoekende partijen zetten vet)

"'Humaan betekent correct zijn', stipte hij aan. Hij is dan ook van plan om de regels strikt toe te passen. 'De mensen moeten beseffen dat er een reële kans is om teruggestuurd te worden.'

De nieuwe staatssecretaris voor Asiel en Migratie wil van migratie een positief verhaal maken. Mensen die recht hebben op bescherming of verblijf moeten dat snel kunnen krijgen, maar wie er geen aanspraak op maakt, moet dat snel weten en effectief het grondgebied verlaten."

(stuk 6: Knack, "Theo Francken: 'Humaan zijn is correct zijn'", dd. 19 november 2014, te consulteren op

<http://www.knack.be/nieuws/belgie/theo-francken-humaan-zijn-is-correct-zijn/article-normal-512279.html>,
verzoekende partijen zetten vet)

Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar de vernietiging van deze instructies kan niet leiden tot het feit dat de verzoekende partijen sowieso verblijfsrecht geweigerd worden.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in.

Met de bestreden beslissing van de verwerende partij wordt niet alleen het vertrouwensbeginsel geschonden, maar ook de motiveringsplicht.

- Buitengewone omstandigheid – erkende staatlozen – mogelijkheid terugkeer Libanon – situatie Palestijnen in Libanon – schending van artikel 3 E.V.R.M.

Met de aanvulling dd. 2 juli 2015 hebben de verzoekende partijen aan de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat ze bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg West – Vlaanderen, afdeling Kortrijk dd. 25 juni 2015 erkend werden als staatlozen (stuk 3).

Volgens de verwerende partij is dit echter geen reden om buitengewone omstandigheden in aanmerking te nemen. In de bestreden beslissing is de verwerende partij immers van oordeel dat de verzoekende partijen kunnen terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf om van daaruit de aanvraag in te dienen.

In eerste instantie dient dienaangaande te worden opgemerkt dat buitengewone omstandigheden omstandigheden zijn die het niet onmogelijk doch wel bijzonder moeilijk maken een aanvraag in het buitenland in te dienen.

Het feit dat de verzoekende partijen geen enkele nationaliteit hebben en dat dit werd bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg West – Vlaanderen, afdeling Kortrijk is wel degelijk een omstandigheid die het de verzoekende partijen zelfs onmogelijk maken om naar Libanon terug te keren.

De verwerende partij kan niet zomaar stellen dat de verzoekende partijen in de mogelijkheid zouden zijn toch af te reizen naar Libanon zonder dit verder af te toetsen. De verwerende partij kan hieromtrent ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat de verzoekende partijen verblijfsrecht hadden in Libanon nu dit losstaat van de vraag of de verzoekende partijen in de mogelijkheid zijn zich, als staatlozen, naar het land van gewoonlijk verblijf te begeven, quod non.

De Raad van State heeft in meerdere gelegenheden de redenering van de verwerende partij als zou een staatloze toch in de mogelijkheid zijn zich naar het buitenland te begeven afgewezen omdat dit onvoldoende rekening houdt met de situatie van een staatloze (RvSt., 20 augustus 2004, 134.347).

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag duidelijk aangegeven dat het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar Libanon. De verzoekende partijen verwijzen dienaangaande ook naar de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken die deze normaal hanteert, namelijk het feit dat erkende staatlozen een afdoende bewijs is voor een buitengewone omstandigheid.

Deze praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken is het logisch gevolg van het feit dat een erkenning als staatloze door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de rechtbank nu eenmaal inhoudt dat men geen paspoort kan krijgen van een land om zich naar het buitenland te begeven, dit omdat men geen enkele nationaliteit heeft.

De verwerende partij dient het gezag van gewijsde van het vonnis te respecteren. Een uitgebreid onderzoek met advies vanwege het Openbaar Ministerie is hier immers aan voorafgegaan. Het is uit dit uitgebreid onderzoek dat naar voor komt dat men geen enkele nationaliteit heeft en dus niet in het bezit kan gesteld worden van nationaliteitsdocumenten.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds geoordeeld dat een typische buitengewone omstandigheid onder meer het feit is dat men moeilijk aan een paspoort of reistitel kan komen (RvV, 19 september 2013, nr. 110 206).

De verzoekende partijen wijzen er trouwens op dat zij als erkende staatlozen slechts een bijzonder reisdocument van België kunnen bekomen nu zij over een vast verblijfsrecht in België beschikken.

Er werd bovendien door de verwerende partij niet onderzocht of de verzoekende partijen zich effectief opnieuw onder de bescherming van UNWRA kan plaatsen, met andere woorden of de Libanese autoriteiten de terugkeer van Palestijnen al dan niet verhinderen.

Uit de beslissing BF6779, Rechtbank 's-Gravenhage, AWB 08/27111, zittinghoudende te Amsterdam, (<http://rechtspraak.nl/>) (stuk 7) blijkt dat in 2007 en 2008 geen enkele laissez-passer werd verstrekt door de Libanese autoriteiten voor Palestijnen afkomstig uit Libanon, die niet de Libanese nationaliteit hebben. In een eerdere uitspraak van dezelfde rechtbank (14 januari 2008, AWB, 07/47384) (stuk 8) wordt verwezen naar een brief van de Libanese overheid van 1 november 2006 waaruit het standpunt van de Libanese autoriteiten blijkt, met name enkel terugkeer voor personen met de Libanese nationaliteit en dit op grond van artikel 68(3) van de overeenkomst tussen Libanon en de Europese unie. In navolging van deze Nederlandse rechtspraak werd in verschillende arresten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloten om Palestijnse vluchtelingen afkomstig uit Libanon onder de toepassing van artikel 1 D tweede lid van het Vluchtelingenverdrag valt en hij zich, door de weigering van de Libanese autoriteiten om de terugkeer van Palestijnen toe te staan, niet onder de bijstand en bescherming van UNWRA kan plaatsen, waardoor hij dient te worden erkend als vluchteling (RvV 29

januari 2010, nr. 37 912, RvV 21 april 2010 nr. 42 063, RvV 3 mei 2010, nr. 42 992, RvV 6 mei 2010 nr. 43 061, RvV 6 mei 2010 nr. 43 067; RvV 6 mei 2010 43 063).

De buitengewone omstandigheid werd aldus duidelijk aangetoond.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in Libanon diende te overleven in vluchtelingenkampen. De verzoekende partijen verpoekten om hun aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf in te dienen zou een schending van artikel 3 E.V.R.M. betekenen. Dit gelet op de bijzonder schrijnende situatie waarin er mensen moeten leven. De toestand komt nog meer onder druk te staan door de influx van Syrische vluchtelingen.

"The official refugee camps and gatherings are notoriously overcrowded, squeezing an ever increasing population into a finite area. Most of the structures, built as temporary shelters, have deteriorated over the decades from lack of funding for proper maintenance. Poor housing conditions, leaky pipes, deteriorated water and sewage treatment systems, contaminated water, and jerry-rigged electrical connections all contribute to sub-standard living conditions. The smell of open drainage ditches filled with garbage permeates the air. There are very few open areas in the camps for playgrounds and parks, so youth play in the streets, in dark alleyways amid open sewers, drainage ditches and damaged buildings, which only increases the risk of injury and illness. Over-crowding increases health risks – from respiratory infections to mental health disorders – which are exacerbated by social tensions among a population that has quadrupled since the camps were established. Expansion of the camps to accommodate the increased population is prohibited by local laws. There are also restrictions on rehabilitation work, however minor, and on the entry of materials into the camps needed for repairs and renovation." (stuk 9, ACCORD, "Anfrageantwortung zum Libanon: informationen über das von der UNRWA verwaltete palästinensische Flüchtlingslager Rachidieh", 8 mei 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/275882/391932_en.html)

"In February 2011, UK-based lobby groups the Palestinian Return Centre and the Council for European Palestinian Relations jointly took a delegation to Lebanon to assess the situation in the refugee camps. The delegates, including three British members of parliament (MPs) and four members of the European Parliament (MEPs), visited the Bourj al-Barajneh and Sabra-Shatila camps in Beirut, and the destroyed Nahr el-Bared camp near Tripoli in the north. What the delegation saw was wretched and desperate. With UNRWA unable to meaningfully expand the size of the refugee camps since their establishment, the growing Palestinian population is forced to build upwards and share the limited space they have been granted to live in. Leader of the delegation, veteran MP Gerald Kaufman, said:

"When I went to Gaza in 2010 I thought I had seen the worst that could be seen of the appalling predicament of Palestinians living in conditions which no human being should be expected to endure. But what I saw in the camps in Lebanon is far worse and far more hopeless. The conditions are unspeakable, but for over 400,000 of our fellow human beings this is their life: today, tomorrow and for a future that cannot even be foreseen. At least in Gaza, frightful though the situation is, the people are free within the confines of their blockaded prison. In the camps of Lebanon they are not free." (stuk 10, Jadaliyya, "The Unknown Hell of Palestinian Refugees in Lebanon", 12 december 2011, te consulteren op <http://www.jadaliyya.com/pages/index/3490/the-unknown-hell-of-palestinian-refugees-in-lebanon>)

Deze omstandigheden worden nog meer onder druk gezet door de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië.

"Around 80,000 Palestinians from Syria have flocked to the 12 Palestinian refugee camps in Lebanon, placing a strain on resources and on community relations." (stuk 11, OCHA, "Syria: Palestinians from Syria flood Lebanon Camps", 23 december 2013 te consulteren op <http://www.unocha.org/top-stories/all-stories/syria-palestinians-syria-flood-lebanon-camps>)

"Today, over 22,000 Palestinian refugees live in the Shatila refugee camp on the outskirts of Beirut. Most of them belong to families who had to leave Palestine during the Nakba of 1948. However, since war broke out in Syria in 2011, the Palestinian refugee camps in Lebanon have seen a dramatic influx of Syrian refugees and are completely overwhelmed."

(stuk 12, Mohammad Reza Hassani, "The Shatila refugee camp in Beirut: overwhelmed and under strain", te consulteren op <http://en.qantara.de/content/the-shatila-refugee-camp-in-beirut-overwhelmed-and-under-strain>)

"The Syrian refugee crisis has had a grave impact not only on Lebanese, but also on Palestinians living in refugee camps, Prime Minister Tammam Salam said Thursday.

"You certainly know that the camps are suffering from harsh living conditions in light of the lack of job opportunities and increasing unemployment rates due to the large supply of Syrian workers and the economic stagnation," Salam said.

He added that the influx of Syrian refugees increased the labor supply in Lebanon, resulting in fewer jobs for locals. Over 1.1 million Syrians have registered with the U.N.'s refugee agency since unrest broke out in the neighboring country in March 2011.

His comments came during a session at the Grand Serail called for by the Lebanese-Palestinian Dialogue Committee to discuss the situation of Palestinian refugees in the country.

The meeting was attended by U.N. and EU officials, as well as the ambassadors of several countries.

"This condition becomes even more dangerous knowing that many camps have hosted additional numbers of [Palestinian] refugees coming from Syria," Salam said." (stuk 13, The Daily Star, 31 oktober 2014, te consulteren op

<http://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2014/Oct-31/276004-salam-syrian-influx-affecting-lebanese-palestinians.ashx#axzz3HiQ7U6Jk>)

"The large influx of Palestinian refugees from Syria has sparked heavy competition in the Palestinian camps and gatherings in Lebanon, with longtime residents losing jobs as well as access to basic medical and educational services.

"With the addition of 30 thousand new refugees fleeing Syria, gathering representatives reported that original dwellers are losing jobs because they are being replaced by new refugees who are demanding lower wages," said a joint UNDP and UN-Habitat report released Tuesday during a ceremony at the Grand Serail.

The report highlights the fact that a Palestinian worker earns on average a monthly income of LL537 thousand, which is less than 80 percent of the Lebanese minimum wage.

Palestinian refugees also suffer from harsh work restrictions that narrow down employment opportunities to manual labor or informal jobs.

The increase in unemployment results from an increase in competition on available jobs, with an ever growing amount of refugees competing over a limited supply of work opportunities.

Under the title of "Profiling Deprivation," the report revealed that the 42 gatherings for Palestinian refugees in Lebanon were originally inhabited by about 110 thousand residents before the outbreak of the Syrian crisis.

With the influx of about 53 thousand Palestinian refugees from Syria, the camps have become overburdened, with 27 thousand new residents living in the twelve official camps.

Reported forecasts expect the number of Palestinian refugees from Syria to increase to about 55 thousand in Lebanon by the end of 2014.

With regards to health facilities, hospitals and medical facilities in Palestinian gatherings, these have been overwhelmed with a "larger consumer base, utilizing the same facilities and creating greater competition with the original dwellers."

According to the report, the lack of access to hygiene has introduced a new wave of health problems among the incoming refugees, such as lice and tuberculosis."

(stuk 14, Daily Star, "Syrian spillover sparks competition in refugee camps"; 12 augustus 2014, te consulteren op <http://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2014/Aug-12/266954-syrian-spillover-sparks-competition-in-refugee-camps.ashx#axzz3HiQ7U6Jk>)

Uit de recente informatie van de verzoekende partijen blijkt dus dat de omstandigheden in de kampen nog slechter geworden zijn dan ze al waren.

An international organization said that the situation of PRL with regard to access to public education, health care and employment has not changed in recent years and Palestinians remain excluded from access to public services in Lebanon. According to the international organization, there are concerns that the mass influx of Syrian refugees and PRS has in general led to pressure on the existing infrastructure, which is affecting those who are most vulnerable. Additionally, tension is on the increase in the Palestinian camps where over half of the PRS who have come to Lebanon live, and it is evident that the situation in the camps and in the most vulnerable areas is under increasing pressure. An international medical humanitarian NGO considered that the presence of a huge number of persons within the camps is having a bearing on the quality of services that are available through UNRWA and other humanitarian providers. It was added that the infrastructure in place was already overloaded and is not equipped to handle the increasing demands for services by the populations within the camps. (...)

AJIAL stated that UNRWA is still providing the same services to Palestinians as before the conflict in Syria, however these now have to be shared among more people. Regarding the general conditions for PRL, the source explained that many PRL have been dependent on local NGOs and other organizations for welfare assistance besides the assistance that UNRWA is able to provide. However, given the influx of refugees from Syria, many donors have explicitly been allocating funds to aiding PRS leading to fewer funds for projects aimed at PRL.⁹ At the same time, camps are overcrowded, prices and house rents are rising in the poorest areas and wages are pushed down because of the fierce competition for the jobs available. (...)

Regarding whether PRL are receiving the same level of services as prior to the crisis in Syria, Pursue explained that because UNRWAs services have had to expand to accommodate PRS as well, the assistance available has to be shared among more recipients. As an example of how UNRWA has to prioritize its assistance, reference was made to the fact that UNRWA has stopped its monetary assistance to inhabitants from Nahr el-Bared camp which were forced to live outside of the camps during its reconstruction."

(stuk 15, "Stateless Palestinian Refugees in Lebanon: country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process", Danish Immigration Service, oktober 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1788_1415362028_rapportlibanon8102014pdf.pdf, verzoekers zetten vet)

"And now, with the influx of 10,000 Palestinian refugees fleeing war and starvation in Syria to be with relatives, the camp is buckling with the strain on its pitiful resources: undrinkable water, electricity cuts, the almost non-existent health facilities, UNRWA funding cuts - and emotional trauma;

"Resentment competes with empathy in Lebanon's Palestinian camps, where, despite their shared history, tensions are rising between recently displaced Palestinians from Syria and established residents." Daily Star

There is a tragic irony in the flight from Syria where Palestinian refugees, unlike those in Lebanon, could hold passports, own property and get jobs. Lebanon's inhumane denial of civil, social and political rights

has sentenced generations of Palestinian refugees to unbearable lifetimes of social isolation, poverty and mental torture.”

(stuk 16, “The forgotten Palestinians of Lebanon”, The Palestine Chronicle, 4 november 2014, verzoekers zetten vet)

Daarnaast blijkt uit onafhankelijke informatiebronnen dat de veiligheidssituatie in Libanon, o.a. door de gekende problemen in Syrië, uiterst onstabiel is:

“The security situation in Lebanon deteriorated in 2013 with violence spilling over from the armed conflict in Syria. Sectarian tensions led to deadly clashes in Tripoli and Saida amidst a climate of impunity for gunmen. (...) Violence from neighboring Syria spilled over into Lebanon including through kidnappings, cross border shelling, and car bombings in Beirut and Tripoli.

Clashes in Tripoli and Saida

Sustained violence between armed groups in Tripoli took a deadly toll, particularly in the mainly Alawite Jabal Mohsen and Sunni Bab al-Tabbaneh neighborhoods where the Syrian conflict exacerbates existing tensions. In May, major clashes erupted between the neighborhoods killing at least 28 and wounding over 200. In October, a week of fighting between the neighborhoods also resulted in at least 13 dead and 91 wounded. On October 28, the army deployed to the two neighborhoods and restored calm.

On November 12, amidst fears of renewed violence, the army also deployed to several neighborhoods in Tripoli and set up checkpoints following the assassination of Sheikh Saad Eddine Ghaya, a pro-Syrian government Sunni sheikh.

The Tripoli clashes have resulted in a sharp increase in sectarian attacks, including attacks against Alawite workers and the destruction of Alawite shops. On May 31, Sunni militants told Alawite workers at the Tripoli municipality not to come to work or face death. On November 2, a bus transporting Alawite workers stopping at the entrance of Bab al-Tabbaneh came under attack and nine workers were injured. On November 3, the army said that it had detained one man in relation to the incident.

The government failed to take steps that could protect residents, such as confiscating weapons, arresting and prosecuting fighters, and maintaining an active security presence.

Heavy clashes broke out in the southern city of Saida on June 23, after armed followers of Sheikh Ahmed al-Assir, a pro-Syrian opposition Imam, fired on an army checkpoint and the army counterattacked. Two days of clashes left 18 soldiers and 28 of al-Assir’s supporters dead, according to media reports.”

(stuk 19, “Lebanon: World Report 2014, Human Rights Watch, te consulteren op <http://www.hrw.org/world-report/2014/country-chapters/lebanon?page=1>, verzoekers zetten vet)

Terroristische aanslagen kunnen overal, alsook op elk moment in het land plaatsvinden.

“The security situation in Lebanon is unpredictable. There is currently a high threat of terrorist attacks, and these could occur at any time in the country. The conflict in Syria, and its effect on pre-existing tensions, is playing an increasingly destabilizing role in Lebanon.

While most security incidents in Beirut take place in the city’s southern suburbs, on December 27, 2013, a car bomb exploded in downtown Beirut, targeting Mohamad Chatah, Lebanon’s former finance minister. The blast killed five people, including Dr. Chatah, and injured more than 70 others.

Bombings, grenade attacks, political assassinations, gun battles, targeted vehicle explosions and shelling in commercial and residential districts in and around Beirut have caused numerous deaths and injuries in recent years. Groups supporting either side in the Syrian conflict, senior political figures, key security officials, and security checkpoints throughout Lebanon continue to be the main targets of attacks. Security forces are on high alert.”

(stuk 20, “Travel advice and advisories: Lebanon”, Government of Canada, laatst geüpdated op 9 juli 2014, toegankelijk op 10 juli 2014, te consulteren op <http://travel.gc.ca/destinations/lebanon>, verzoekers zetten vet)

Verschillende terroristische groeperingen zijn nog steeds actief in Libanon, hetgeen er voor zorgt dat Libanon voor deze groeperingen de perfecte uitvalbasis voor deze groeperingen is.

“Several designated terrorist organizations remain active in Lebanon. Hamas, the Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP), the Popular Front for the Liberation of Palestine-General Command (PFLP-GC), Asbat al-Ansar, Fatahal-Islam (FAI), Fatahal-Intifada, Jund al-Sham, the Ziyad al-Jarrah Battalions, Palestinian Islamic Jihad, and several other splinter groups all operate in Lebanon. Hizballah, which the United States has designated as a terrorist organization, is a legal entity and a political party with representation in Lebanon’s cabinet and parliament. (...)

Many transnational terrorist groups train, operate, or are based in Lebanon. Poor border security, easy access to weapons and munitions, along with numerous areas of non-government control, create the ideal environment for terrorist organizations to transit or prepare for operations. These groups can include: al-Qai’da, Abu Nidal, Hamas, Palestinian Islamic Jihad (PIJ), Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP), Abus Musa group, Palestinian Liberation Front (Abu Abbas wing), Palestinian Liberation Front (Tal,al Ya,qub wing), Popular Struggle Front, Palestinian Peoples Party, Harakat Ansar Allah, Arab Liberation Front, Islamic Liberation Party, Fatahal-Islam, Fatahal-Intifada, and Asbat al Ansar.”

(stuk 21, “Lebanon 2014 Crime and Safety Report”, OSAC, consulterbaar op 10 juli 2014, te consulteren op

<https://www.osac.gov/pages/ContentReportDetails.aspx?cid=15665>, verzoekers zetten vet)

Er vindt bijgevolg in Libanon veel geweld plaats.

"A suicide car bomb detonated in Tayyouna neighborhood, at the entrance to the Hezbollah controlled southern suburbs of Beirut. The blast killed a General Security officer and wounded approximately 25 others. The bomber's apparent target was the popular Abou Assaf Café, where approximately 200 people were watching the World Cup.

June 27: clashes broke out between the Hezbollah affiliated Saraya – al Muqawama and the Sunni al Jamaa – al Islamiyya near the al Arqam Mosque, Sidon. LAF have responded in large numbers."

(stuk 19, "Lebanon security update: June 22 – 27, 2014", ISW Institute of War ISW, 29 juni 2014, te consulteren op <http://iswsyria.blogspot.be/2014/06/lebanon-security-update-june-22-27-2014.html>)

"Het land lijdt onder de ontwikkelingen in de regio.(...)Ook de ontwikkelingen in Syrië hebben een negatieve uitwerking in Libanon. Hezbollah heeft erkend deel te nemen aan het conflict in Syrië, wat betogingen en protestacties heeft uitgelokt bij aanhangers van de rebellen. Het Syrische leger heeft verscheidene invallen gedaan in de grenszone met Libanon, waarbij slachtoffers gevallen zijn. Sinds eind 2013 wordt ook de aanwezigheid van jihadistische groeperingen als Al Nusra, ISIS en aanverwanten vastgesteld op Libanees grondgebied met frequente veiligheidsincidenten tot gevolg (aanvallen tegen militaire doelwitten, bomaanslagen). (...) Sinds mei 2012 hebben religieuze botsingen meer dan honderd slachtoffers gemaakt in zowel Tripoli (Noord-Libanon) als Beiroet. Er bestaat een terroristische dreiging in Libanon. In Beiroet ontplofte op 8 juli 2013 een autobom in het sjiitische deel van Beiroet (Bir el Abed – Zuid-Beiroet) en veroorzaakte 57 gewonden maar geen dodelijke slachtoffers. Op 15 augustus 2013 ontplofte in de woonwijk Dahieh (sjiitische wijk in Zuid-Beiroet) een bomauto die 27 dodelijke slachtoffers maakte en meer dan 200 gewonden. Op 19 november 2013 vond een dubbele zelfmoordaanslag plaats die de Iraanse ambassade in Bir Hassan (Beiroet) viseerde, met 24 doden en 147 gewonden als gevolg. Op 27 december 2013 vond een aanslag met bomauto plaats niet ver van het kantoor van de Libanese Eerste Minister in het stadscentrum. De ontploffing leidde tot 8 dodelijke slachtoffers, waaronder Mohammad Chatah, een voormalige minister. 70 mensen raakten gewond. Op 2 januari 2014 veroorzaakte een zelfmoordaanslag (bomauto) 7 dodelijke slachtoffers en meer dan 70 gewonden in Zuid-Beiroet (Haret Hreik). Een nieuwe aanslag viseerde dezelfde wijk op 21 januari 2014 (5 doden, een dertigtal gewonden). Op 3 februari viel er 1 dode bij een mislukte zelfmoordaanslag op een autobus in Choueifat, Zuid-Beiroet. Op 19 februari 2014 vonden in de wijk Bir Hassan (Zuid-Beiroet) twee ontploffingen plaats, in de buurt van het Iraans cultureel centrum en de ambassade van Koeweit, met 7 dodelijke slachtoffers en 128 gewonden tot gevolg. Een zelfmoordaanslag vond plaats aan het rondpunt Tanouyyeh in Zuid-Beiroet in de nacht van 23 juni 2014 met twee dodelijke slachtoffers en tientallen gewonden. Op 25 juni vond tijdens een raid op het een hotel in de wijk Raouche (niet ver van de Corniche) een ontploffing plaats door een zelfmoordterrorist die een arrestatie wilde vermijden (1 dode). De laatste aanslag met dodelijke afloop in Beiroet dateert bijgevolg van 23 juni 2014. De toegang tot bepaalde delen van Beiroet, vooral in de zuidelijke wijken, wordt gecontroleerd door de veiligheidsdiensten (checkpoints). Op de weg tussen Beiroet en de Bekaavallei vond op 20 juni 2014 een zelfmoordaanslag plaats tegen een checkpoint in Dar el-Baydar waarbij 1 dode en 20 gewonden vielen. In Tripoli ontploften op 23 augustus 2013 twee bomauto's voor de Taqwa Moskee en de Salam Moskee met 47 doden en meer dan 800 gewonden tot gevolg. Omwille van aanhoudende incidenten in Tripoli (de wijken Bab Al-Tebbaneh en Jabal Mohsen) werd de stad op 2 december 2013 onder militaire controle geplaatst. Dit verhindert niet dat gewapende incidenten - doorgaan in 2014. Op 25 oktober 2014 vonden in het stadscentrum van Tripoli en omstreken zware confrontaties plaats tussen het Libanese leger en milities die aanleunen bij ISIS en Al Nusra, waarbij meer dan 40 dodelijke slachtoffers vielen. Op 10 januari 2015 blies een zelfmoordterrorist zichzelf op in een café in Jabal Mohsen met 9 doden en meer dan 30 gewonden tot gevolg. In Saida ontstonden eind juni 2013 zware gevechten tussen (soennitische) opposanten van Hezbollah en het leger in Abra (oostelijke buitenwijk van Saida), waarbij 10 militairen om het leven kwamen, 38 raakten gewond. Twee doden vielen aan de kant van de opposanten. In de grenszone tussen Libanon en Syrië vinden frequente veiligheidsincidenten plaats. De meest recente zijn: 2 autobommen in Hermel (4 doden op 16 januari 2014 en 3 doden op 1 februari 2014) en raketaanvallen op Aرسال (8 doden, 17 januari 2014). Een autobom ontplofte op 16 maart 2014 in Nabi Othman. Vier mensen kwamen hierbij om het leven. Op 29 maart 2014 ontplofte een bomauto in Aرسال die het leven kostte aan drie soldaten. Begin augustus 2014 vonden zware gevechten plaats tussen ISIS-strijders en het Libanese leger plaats waarbij minstens 17 militairen het leven lieten. De zone in en rond Aرسال is het voorwerp van permanente aandacht door het Libanese leger. Op 19 september was een militaire patrouille op de weg naar Aرسال het doelwit van een bomaanslag waarbij 2 Libanese soldaten om het leven kwamen.

In Zuid-Libanon vonden in januari 2015 zware beschietingen plaats tussen Israël en Hezbollah aan de Libanees-Israëlische grens, waarbij enkele dodelijke slachtoffers vielen waaronder 1 UNIFIL-soldaat."

(stuk 17: Diplomatie België, 'Reisadvies Libanon', dd. 17 april 2015, geldig op 28 april 2015, http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/libanon/ra_li_banon.jsp, verzoekers zetten vet)

The security situation in Lebanon deteriorated in 2014. (...)

In 2014, there were multiple shelling attacks from Syria into north Lebanon and the Bekaa Valley, which killed at least 10 civilians and injured at least 19.

There were 14 car bombings or suicide bomb attacks, at least five targeting civilians. Of the 12 attacks, three took place in the Shia Beirut suburbs and three in the Shia town of Hermel in the Bekaa Valley killing 32 people and injuring at least 332. The extremist group Islamic State, also known as ISIS,

claimed responsibility for one of these attacks, Jabhat al-Nusra for four, and the Abdullah Azzam Brigade, an Al-Qaeda-affiliate, one. In five other bombings security personnel or Hezbollah officials appeared to be the targets of bombings. These attacks killed 11 people, including five soldiers and a Hezbollah official, and injured 50.

Clashes between militants based in Syria, including from ISIS and Jabhat al-Nusra, and the Lebanese army occurred between August 2 and 5 in Aرسال and ended when the Lebanese army pushed the militants outside of the town. During the clashes some Lebanese security personnel were taken as hostages by the militants and at time of writing three of the hostages had been executed.

Lebanese residents of Aرسال and Syrians residing there reported that Lebanese soldiers refused to allow Syrians to flee from the town during the fighting and that refugee settlements and other civilian targets were subject to indiscriminate fire including by the Lebanese army. A field hospital in Aرسال reported that 489 people were wounded and at least 59 civilians—44 Syrians and 15 Aرسال natives—were killed in the fighting.”

(stuk 18, “World Report 2015”, Human rights watch, toegankelijk op 28 april 2015, te consulteren op <http://www.hrw.org/world-report/2015/country-chapters/lebanon>, verzoekers zetten vet)

Uit bovengaande objectieve informatie blijkt duidelijk dat de verzoekende partij bij een terugkeer wel degelijk kunnen blootgesteld worden aan ernstige schade en een schending van artikel 3 E.V.R.M. bij terugkeer.

- Duurzame lokale verankering – integratie – belang van de kinderen

Eveneens dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen sinds november 2011 verblijven. Zij verblijven met andere woorden reeds een lange tijd onafgebroken op ons grondgebied.

De verzoekende partijen en hun minderjarige kinderen hebben zich gedurende al deze tijd bijzonder goed geïntegreerd en hebben ter staving verscheidene documenten aan het humanitaire regularisatieaanvraag gevoegd.

Zo heeft de eerste verzoekende partij steeds een tewerkstelling uitgeoefend wanneer dit mogelijk was en heeft hij verschillende Nederlandse lessen gevolgd. Ook de tweede verzoekende partij heeft onze taal aangeleerd. Er kan dan ook gesproken worden van voortreffelijke inspanningen tot integratie die zowel de eerste als de tweede verzoekende partij hebben geleverd.

Eveneens dient ook aan de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen aandacht besteed worden. Deze kinderen zijn hun schoolcarrière gestart in het Belgische onderwijs en hebben ondertussen reeds vele vriendjes gemaakt.

Samenvattend kan gesteld worden dat de kennis van één van onze landstalen getuigt van de lokale verankering van de verzoekende partijen. Ook de inspanning tot het bekomen van een vaste tewerkstelling in ons land kan niet genegeerd worden. Daarnaast moet ook het leven van de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partijen als volwaardig argument voor een langdurig verblijf van de verzoekende partijen gezien worden.

Al deze elementen tonen aan dat er sprake is van een uitstekende integratie en een humanitaire situatie die een buitengewone omstandigheid uitmaken en die voorts een regularisatie verantwoorden.

Immers wat de beslissing van de verwerende partij betreft dient er nog op gewezen te worden dat het inderdaad zo is dat de humanitaire situatie de aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf bijzonder moeilijk maakt en de toepassing van art. 9bis Vw aldus gerechtvaardigd is. Een verblijf (hoe kort dan ook) in Libanon zou grote risico's inhouden voor de verzoekende partijen.

In het land van gewoonlijk verblijf hebben de verzoekende partijen heel veel problemen gekend. In die jaren hier in België, terwijl hun asielprocedure hangende was, zijn de verzoekende partijen er eindelijk in geslaagd een leven op te bouwen en hebben zij terug wat hoop in de toekomst.

Het is ontoelaatbaar dat de verzoekende partijen opnieuw de gecreëerde zekerheid achter zich moeten laten teneinde tijdelijk naar hun land van gewoonlijk verblijf terug te keren in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf.

- Besluit

Het kan niet ontkend worden dat de situatie van verzoekers binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie.

De specifieke situatie waarin verzoekers zich bevinden, dient als prangende humanitaire situatie beschouwd te worden, zodat er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen hun betoog opbouwen rond het volgens hen wel degelijk van toepassing zijn van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769 werd vernietigd, zoals verzoekende partijen overigens zelf aangeven in het verzoekschrift. Aangezien de instructie werd vernietigd, bestaat zij niet meer in het rechtsverkeer en

kunnen verzoekende partijen er zich niet meer op beroepen. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Aangezien de instructie werd vernietigd, bestaat zij niet meer in het rechtsverkeer en kunnen verzoekende partijen zich in dit verband niet op het rechtszekerheidsbeginsel beroepen.

De Raad merkt tevens op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

Er dient daarnaast te worden opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekende partijen ervan uit mochten gaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. De materiële motiveringsplicht, brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie.

Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals verzoekende partijen beweren, de vorige staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Gezien de vernietiging van voormelde instructie kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat de in deze instructie omschreven situaties een buitengewone omstandigheid inhouden. In deze mate is het middel bijgevolg niet dienstig.

De Raad benadrukt dat het toepassen van voormelde instructie zou ingaan tegen het legaliteitsbeginsel. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom de criteria in de instructie, waarop verzoekende partijen zich in hun aanvraag beroepen, niet worden toegepast. Er wordt in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar het arrest van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur echter het bestuur niet toe om dit beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Zoals blijkt heeft de gemachtigde geheel binnen de discretionaire bevoegdheid en los van de vernietigde instructies een uitspraak gedaan over de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen. Verzoekende partijen tonen met hun betoog geenszins anders aan.

2.7. Verzoekende partijen wijzen er voorts op dat zij staatloos zijn en om die reden sowieso niet terug kunnen naar Libanon.

2.8. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: *“Het feit dat betrokkenen in de hoedanigheid van staatloze erkend werden door de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk op 25.06.2015, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de algemene vreemdelingenwetgeving. Er is geen automatisch verblijfsrecht voorzien voor erkende staatlozen, noch wordt automatisch het bestaan van buitengewone omstandigheden aangenomen. Hieruit volgt dat verzoekers net zoals andere vreemdelingen dienen aan te tonen dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure kunnen indienen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een verblijfsrecht hebben in Libanon en dat zij er de bescherming genieten van de UNWRA. Betrokkenen kunnen terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf, Libanon, om van daaruit de aanvraag in te dienen.”*

Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat het loutere feit dat zij thans erkend zijn als staatlozen inhoudt dat zij niet terug kunnen keren naar Libanon om aldaar hun aanvraag in te dienen. Zowel uit de beslissingen tot afwijzing van hun asielaanvragen met inbegrip van de daartegen verworpen beroepen als uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarbij zij werden erkend als staatloze wordt uitdrukkelijk vastgesteld dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen in bezit worden gesteld van reisdocumenten met recht op terugkeer. Zo wordt in het voormelde vonnis vastgesteld: *“Uit de stukken neergelegd door het openbaar ministerie blijken deze voornoemde vluchtelingen weliswaar niet de Libanese nationaliteit te verkrijgen. Zij worden hoogstens in bezit gesteld van reisdocumenten met recht op terugkeer.”* Het gegeven dat verzoekende partijen kunnen terugkeren naar Libanon blijkt tevens uit de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot verwerping van het beroep inzake de asielaanvragen, met name arresten nrs. 140 987 van 13 maart 2015 en 149 418 van 9 juli 2015 waaruit blijkt dat: *“Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen.*

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.” (RvV nr. 140 987 van 13 maart 2015). In het arrest nr. 149 418 van 9 juli 2015 werd vastgesteld dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen die een andersluidende beslissing rechtvaardigen.

Gelet op voorgaande blijkt aldus niet dat de verwerende partij zomaar stelt dat verzoekende partijen terug kunnen naar Libanon om aldaar de aanvraag in te dienen. Zowel uit de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken, met name het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, als uit de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en de arresten van de Raad dienaangaande blijkt dat een terugkeer mogelijk is. Verzoekende partijen tonen niet aan dat het loutere feit dat zij erkend zijn als staatloze inhoudt dat zij niet kunnen terugkeren naar Libanon en dat de redenering van de verwerende partij foutief is. Immers hadden zij voor deze erkenning als staatloze evenmin de nationaliteit van Libanon zodat het argument dat nu vaststaat dat zij geen nationaliteit hebben, niet overtuigt om aannemelijk te maken dat een terugkeer niet kan. Zij houden het op blote beweringen die niet kunnen volstaan in het licht van voorgaande. De Raad benadrukt hierbij dat het aan de aanvrager toekomt om zijn beweringen te staven, hetgeen in casu niet blijkt. Waar zij nog verwijzen naar rechtspraak van 2008 en 2010 wijst de Raad erop dat verzoekende partijen, gelet op de recente uitspraken van de Raad met betrekking tot hun situatie en de mogelijkheid tot terugkeer, niet aantonen dat de rechtspraak waarop zij zich baseren nog enige actualiteitswaarde heeft.

Verzoekende partijen tonen evenmin op concrete wijze aan dat de dienst vreemdelingenzaken een praktijk zou hanteren waarbij de buitengewone omstandigheden zomaar aanvaard worden in geval het gaat over een erkende staatloze.

De Raad ziet gelet op voorgaande vaststellingen niet in waarom de verwerende partij opnieuw zou moeten onderzoeken of de Libanese autoriteiten de terugkeer van Palestijnen al dan niet verhinderen, nu dergelijk onderzoek al uitvoerig werd gevoerd door de asielinstanties waarbij gebleken is dat een terugkeer niet verhinderd wordt en dat de verzoekende partijen zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA kunnen stellen.

2.9. Aangaande de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM, meer bepaald waar verzoekende partijen verwezen naar de schrijnende toestanden in de vluchtelingenkampen in Libanon, heeft de verwerende partij als volgt geoordeeld: *"Betrokkenen stellen dat een terugkeer naar de vluchtelingenkampen in Libanon een inbreuk op art. 3 van het EVRM zou vormen. Zij menen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Ter staving leggen zij enkele rapporten en artikels voor over de situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en de toevloed van vluchtelingen uit Syrië. Zij hebben echter reeds in het kader van hun asielaanvraag ingeroepen dat de situatie in de Palestijnse kampen in Libanon schrijnend is, en hebben zich daarbij, net zoals in het onderhavig verzoek, gebaseerd op algemene argumenten. Dit volstaat niet om een eventuele schending van art. 3 van het EVRM aan te tonen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de persoonlijke situatie van betrokkenen als volgt beoordeeld: "Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen - waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn - in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker zijn middelbare studies heeft kunnen afronden en daarenboven verder heeft kunnen studeren in de richting radiologie, dat verzoekster middelbaar onderwijs gevolgd heeft op een privéschool, dat de stichting 'Al Sumut' verzoeker financieel zou hebben gefinancierd omdat hij het kind was van een martelaar, dat verzoeker, vervolgens acht jaar in een ziekenhuis heeft gewerkt en daarna drie jobs zou hebben gecombineerd waardoor hij in staat was in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien en een woning te huren, dat verzoekers in Libanon over een familiaal netwerk beschikken waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hier bij een terugkeer op kunnen steunen, dat verzoekers moeder eigenaar is van haar huis, dat verzoekers broers en zussen in hun eigen huis wonen, dat verzoekers oudste broer werkzaam is als taxichauffeur, dat zijn tweelingbroer als arbeider op de boerderij werkt en dat zijn jongste broer in een magazijn werkt in Sur, dat verzoekers toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNWRA en dat verzoekers hun familie over de nodige fondsen beschikte om hun reis naar België te bekostigen. [...] Rekening houdend met het feit dat verzoeker universitair geschoold is, dat hij gedurende acht jaar werkzaam is geweest in de medische sector als radioloog, dat hij gedurende 12 jaar werkzaam is geweest als bewaker voor Fatah en dat hij drie jaar lang gewerkt heeft in een communicatiebureau en tegelijkertijd kranten bezorgde, kan er naar mening van de Raad redelijkerwijs van uitgegaan worden dat verzoeker over de nodige professionele ervaring, scholing en connecties beschikt om in staat (te) zijn om in Libanon aan werk te geraken zodat hij in het levensonderhoud van zijn gezin kan voorzien." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, arrest nr. 140 987 van 13.03.2015) Betrokkenen brengen hier geen nieuwe persoonlijke elementen naar voor, die een andere beoordeling zou rechtvaardigen.*

Het feit dat de kinderen hier kleuteronderwijs volgen, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betrokkenen stellen dat Palestijnen geen privé-onderwijs kunnen betalen en moeten wachten op steun van de UNWRA om naar school te kunnen gaan. Zij stellen dat deze scholen momenteel overvol zitten door de influx aan Syrische vluchtelingen in de kampen in Libanon. Zij verwijzen naar enkele rapporten en artikels. Het louter verwijzen naar algemene rapporten over de situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en de toevloed van vluchtelingen uit Syrië, volstaat echter niet om aan te tonen dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in het land van gewoonlijk verblijf. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete persoonlijke elementen. Uit bovenstaande is reeds gebleken dat de individuele situatie van verzoekers behoorlijk was. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt het volgende in de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13.10.2014 met betrekking tot de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon ondermeer wat onderwijs betreft: "Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren." De vermeende schending van art. 24§3 van de Grondwet en art. 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, is niet aangetoond."

Inderdaad stelt de Raad vast dat er reeds een uitspraak werd gedaan over het aangehaalde argument van verzoekende partijen inzake de schrijnende toestanden in de vluchtelingenkampen. Zo stelde de Raad in zijn arrest nr. 140 978 van 13 maart 2015: *“In zoverre verzoekers verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden.*

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker zijn middelbare studies heeft kunnen afronden en daarenboven verder heeft kunnen studeren in de richting radiologie, dat verzoekster middelbaar onderwijs gevolgd heeft op een privéschool, dat de stichting ‘Al Sumut’ verzoeker financieel zou hebben gefinancierd omdat hij het kind was van een martelaar, dat verzoeker vervolgens acht jaar in een ziekenhuis heeft gewerkt en daarna drie jobs zou hebben gecombineerd waardoor hij in staat was in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien en een woning te huren, dat verzoekers in Libanon over een familiaal netwerk beschikken waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hier bij terugkeer op kunnen steunen, dat verzoekers moeder eigenaar is van haar huis, dat verzoekers broers en zussen in hun eigen huis wonen, dat verzoekers oudste broer werkzaam is als taxichauffeur, dat zijn tweelingbroer als arbeider op de boerderij werkt en dat zijn jongste broer in een magazijn werkt in Sur, dat verzoeker toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA en dat verzoekers hun familie over de nodige fondsen beschikte om hun reis naar België te bekostigen. Bovendien is verzoeker er naar eigen zeggen in geslaagd om reeds driekwart van het geld - 20.000 dollar - te kunnen terugbetalen door de verkoop van zijn auto en spullen in het vluchtelingenkamp. Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn schoonfamilie die in Libanon woont goed verdient en dat zij hen, samen met de familie woonachtig in Duitsland financieel zouden hebben bijgestaan bij het bekostigen van hun reis (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3-6 en gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3).

De Raad wijst er in dit verband nog op dat uit het als bijlage aan de verweernota gevoegde rapport van de Danish Immigration Services getiteld “Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process” van oktober 2014, rapport welk steunt op een terreinonderzoek dat werd uitgevoerd door de Deense Immigratiedienst tijdens een “fact finding mission” in mei-juni 2014 en waarbij informatie werd ingewonnen bij vertegenwoordigers van internationale organisaties, Westerse ambassades, internationale en nationale NGO’s, de Libanese autoriteiten, academici en andere personen, blijkt dat de instroom van Syrische vluchtelingen hoofdzakelijk impact heeft op de werkgelegenheid in de informele arbeidsmarkt, en dat het voornamelijk voor laaggeschoolde arbeiders moeilijk is om te concurreren met de Syrische vluchtelingen die bereid zijn om tegen een lager loon arbeid te leveren. Personen die hooggeschoold zijn blijken meer kansen te maken op de arbeidsmarkt. Rekening houdend met het feit dat verzoeker universitair geschoold is, dat hij gedurende acht jaar werkzaam is geweest in de medische sector als radioloog, dat hij gedurende 12 jaar werkzaam is geweest als bewaker voor Fatah en dat hij drie jaar lang gewerkt heeft in een communicatiebureau en tegelijkertijd kranten bezorgde, kan er naar mening van de Raad redelijkerwijs van uitgegaan worden dat verzoeker over de nodige professionele ervaring, scholing en connecties beschikt om in staat zijn om in Libanon aan werk te geraken zodat hij in het levensonderhoud van zijn gezin kan voorzien. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen blijkt dat zowel zijn moeder als zijn broers en zussen over een eigen woning beschikken. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers daar onderdak kunnen krijgen tot wanneer zij financieel in staat zijn hun intrek te nemen in een eigen woning. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socioeconomische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten en dat verzoekers geen concrete elementen aanbrachten waaruit zou blijken

dat de algemene situatie in Al-Rashidiya van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen indien zij zouden terugkeren naar het kamp waar zij verbleven.

De argumentatie in het verzoekschrift vermag hieraan geen afbreuk te doen. Immers, verzoekers beperken zich in wezen tot het verwijzen naar enkele algemene rapporten, waarmee zij evenwel geen op hun persoon betrokken feiten aanbrengen die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, en de stelling dat niet kan worden voorgehouden dat zij het niet moeilijk zouden hebben gehad in het vluchtelingenkamp omdat zij de smokkelaar hebben kunnen betalen daar zij hiervoor geld hebben moeten lenen van familie in Duitsland. Wat deze laatste opmerking betreft, dient evenwel te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarom verzoekers 20.000 dollar zouden betalen om op illegale wijze Libanon te verlaten, nu uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zij over geldige Palestijnse reisdocumenten beschikten en zij dus middels deze documenten op legale wijze naar Europa hebben kunnen reizen (zie gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4). De Raad treedt verwerende partij bij waar zij in dit verband in de verweernota nog het volgende uiteenzet: "Verder wenst verweerder er op te wijzen dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt daadwerkelijk op illegale wijze naar België te hebben gereisd, en bijgevolg geenszins hebben aangetoond dat zij 20.000 dollar hebben moeten lenen om hun illegale reis te bekostigen. Verzoekers leggen immers geen enkel stuk voor dat hun reisweg kan staven. Bovendien legt verzoeker manifest ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg. Zo kon verzoeker, die universitair geschoold is, niet preciseren in welk Europees land hij zou geland zijn (zie gehoorverslag verzoeker, p. 5), noch kon hij aangeven met welke vliegtuigmaatschappijen hij zou gereisd hebben (Verklaring DVZ verzoeker, dd. 9 december 2011, vraag 35). Nochtans kan van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers dat zij geen nadere verklaringen wisten af te leggen omtrent de gevolgde reisroute.

(..) en: "Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "De actuele veiligheidssituatie" dd. 14 oktober 2013 en de als bijlage aan de verweernota gevoegde update COI Focus Libanon "De actuele veiligheidssituatie" dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richtten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet

verwikkeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit uit het voorgaande dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten dit besluit op generlei wijze, noch brengen zij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.”

Ook in zijn arrest nr. 149 418 van 9 juli 2015 heeft de Raad geoordeeld dat: “Verzoekende partijen wijzen zeer algemeen op de slechte en precaire situatie en de radicalisering in het kamp en het land omwille van de influx van vluchtelingen uit Syrië en de oorlog in Syrië, doch zij brengen niets in tegen en ontkrachten, noch weerleggen hetgeen hieromtrent in de beschikking wordt vastgesteld, met name: “In zoverre verzoekers verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers hun vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil en waardoor zij verhinderd werden de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient in concreto aangetoond te worden (HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slagen verzoekers er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevonden. De Raad heeft in zijn arrest nr. 140 987 reeds geoordeeld dat er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoekers in de door hen beweerde precaire leefomstandigheden zullen terechtkomen: “Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo blijkt dat verzoeker zijn middelbare studies heeft kunnen afronden en daarenboven verder heeft kunnen studeren in de richting radiologie, dat verzoekster middelbaar onderwijs gevolgd heeft op een privéschool, dat de stichting ‘Al Sumut’ verzoeker financieel zou hebben gefinancierd omdat hij het kind was van een martelaar, dat verzoeker vervolgens acht jaar in een ziekenhuis heeft gewerkt en daarna drie jobs zou hebben gecombineerd waardoor hij in staan was in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien en een woning te huren, dat verzoekers in Libanon over een familiaal netwerk beschikken waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij hier bij terugkeer op kunnen steunen, dat verzoekers moeder eigenaar is van haar huis, dat verzoekers broers en zussen in hun eigen huis wonen, dat verzoekers oudste broer werkzaam is als taxichauffeur, dat zijn tweelingbroer als arbeider op de boerderij werkt en dat zijn jongste broer in een magazijn werkt in Sur, dat verzoeker toegang had tot medische zorg en materiële hulp van de UNRWA en dat verzoekers hun familie over de nodige fondsen beschikte om hun reis naar België te bekostigen. Bovendien is verzoeker er naar eigen zeggen in geslaagd om reeds driekwart van het geld - 20.000 dollar - te kunnen terugbetalen door de verkoop van zijn auto en spullen in het vluchtelingenkamp. Verder verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn schoonfamilie die in Libanon woont goed verdient en dat zij hen, samen met de familie woonachtig in Duitsland financieel zouden hebben bijgestaan bij het bekostigen van hun reis (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3-6 en gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3).” Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder betwisten en rapporten en persartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel in Libanon een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Inzoverre uit

de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Libanon, toch blijkt duidelijk dat er aldaar geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele argumenten bij die deze en de andere in de beschikking van 27 mei 2015 en de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen. Het volstaat evenmin om krantenartikelen, algemene rapporten, en een reisadvies te citeren of om er naar te verwijzen zonder deze informatie te betrekken op de persoonlijke situatie."

Door opnieuw te verwijzen naar algemene bronnen die bovendien dateren van voor de hogergenoemde arresten van de Raad, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Libanon in een situatie zullen terechtkomen strijdig met artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM stemt namelijk inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partijen betwisten geenszins dat zij de schrijnende situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon reeds hadden ingeroepen bij hun asielaanvragen, zich daarbij gebaseerd hebben op algemene argumenten, en dat zij in hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen nieuwe persoonlijke elementen naar voren hebben gebracht. In dat opzicht is het geenszins kennelijk onredelijk noch foutief van de verwerende partij om met betrekking tot dit argument te verwijzen naar de uitvoerige motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake.

Verzoekende partijen maken gelet op voorgaande evenmin aannemelijk dat een verblijf in Libanon – hoe kort ook – zeer grote risico's voor hen zou inhouden.

2.10. Waar de verzoekende partijen voorts voorhouden dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Ook aangaande de scholing van de kinderen heeft de verwerende partij gemotiveerd: "Het feit dat de kinderen hier kleuteronderwijs volgen, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Betrokkenen stellen dat Palestijnen geen privé-onderwijs kunnen betalen en moeten wachten op steun van de UNWRA om naar school te kunnen gaan. Zij stellen dat deze scholen momenteel overvol zitten door de influx aan Syrische vluchtelingen in de kampen in Libanon. Zij verwijzen naar enkele rapporten en artikels. Het louter verwijzen naar algemene rapporten over de situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en de toevloed van vluchtelingen uit Syrië, volstaat echter niet om aan te tonen dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in het land van gewoonlijk verblijf. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met concrete persoonlijke elementen. Uit bovenstaande is reeds gebleken dat de individuele situatie van verzoekers behoorlijk was. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt het volgende in de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13.10.2014 met betrekking tot de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon ondermeer wat onderwijs betreft: "Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA

heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren." De vermeende schending van art. 24§3 van de Grondwet en art. 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, is niet aangetoond.

De stelling dat het schooljaar onderbroken zal worden, kan niet weerhouden worden. Zoals hierboven al vermeld werd, werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en hadden zij tijd tot 25.07.2015 om hieraan gevolg te geven. Zij konden en kunnen gebruik maken van de zomervakantie om hun terugkeer te organiseren, teneinde een onderbreking van een schooljaar te vermijden." Door louter van mening te zijn dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, laten verzoekende partijen na de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande met concrete argumenten te weerleggen. Er dient daarbij op gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Verzoekende partijen kunnen voorts bezwaarlijk voorhouden dat zij een gecreëerde zekerheid in België moeten achterlaten, nu zij slechts in België mochten verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun procedures waarbij tevens de kans bestond dat deze negatief werden afgesloten, hetgeen in casu ook gebeurd is, zodat er geenszins sprake kan zijn van een zekerheid met betrekking tot hun verblijf in België.

2.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"Hoewel de situatie van de verzoekende partij kadert binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt aan verzoekers geen machtiging tot verblijf gegeven.

Het niet toepassen van criteria terwijl het beleid er in bestaat de criteria wél toe te passen, is strijdig met het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel (artikel 10 en 11 van de Grondwet). Overeenkomstig artikels 10 en 11 van de Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 Grondwet.

Het niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij maakt een verschil in behandeling uit die niet redelijk verantwoord is.

De verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom het verschil in behandeling gerechtvaardigd zou zijn, quod non."

2.13. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich er in wezen weer over beklagen niet de toepassing gekregen te hebben van de vernietigde instructie. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel dienaangaande. Tevens wijst de Raad erop dat wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen werd toegestaan met miskennis van de wet, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Daarenboven tonen de verzoekende partijen ook niet aan dat er nog steeds een beleid bestaat waarbij de criteria van de vernietigde instructie nog steeds worden toegepast.

Verzoekende partijen tonen met hun betoog geen schending aan van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.14. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en het is niet duidelijk in de bestreden beslissingen op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissen dat de verzoekende partijen dienen te worden verwijderd te worden om hun aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf te gaan indienen.

Volgens de verwerende partij kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu de beslissing voor het ganse kerngezin geldt. De verwerende partij gaat er echter wel aan voorbij dat dit de bestreden beslissing wel een inmenging in het privé – leven van de verzoekende partij betekenen.

In die zin werd in de bestreden beslissingen geen rekeningen gehouden met de speciale situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onder te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

De plicht om het grondgebied te verlaten teneinde de aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf te gaan indienen vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België, in het bijzonder wanneer hij gedurende een lange periode wettig in België heeft verbleven.

Dit is duidelijk het geval bij de verzoekende partijen. Hun eerste asielaanvraag heeft immers meer dan drie jaar geduurd (!). Gedurende deze tijd hebben de verzoekende partijen, samen met hun kinderen, in België een leven opgebouwd.

De situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekende partijen. Meer nog, de verzoekende partijen hebben steeds hun steentje bijgedragen aan de Belgische maatschappij en economie (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, ‘Droit international et européen des droits de l’homme’, Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Bijgevolg dient de verwerende partij een evenwicht te vinden tussen het algemeen belang van de veiligheid en het particuliere belang van de vreemdeling. Uit de feitelijke gegevens en alle elementen die zich bevinden in het administratief dossier van de verzoekende partijen blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen in België een duurzaam leven hebben opgebouwd. De bestreden beslissingen zijn disproportioneel aan het beoogde doel.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan “rechtmatig” is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is

bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissingen niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Ook het belang van de kinderen werd door de verwerende partij onvoldoende in rekening gebracht. De beide kinderen worden immers opgevoegd in een Belgische cultuur. De beslissing van de verwerende partij gaat tegen het belang van de kinderen in. De bestreden beslissing dd. 7 augustus 2015 (kennisgeving 10 augustus 2015) dient dan ook vernietigd worden.”

2.15. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij alle door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen besproken heeft en gemotiveerd heeft waarom deze elementen geen terugkeer naar Libanon verhinderen om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde door hen aangevoerde elementen zou veronachtzaamd hebben. In de mate dat verzoekende partijen verwijzen naar hun gezinsleven, heeft de verwerende partij erop gewezen dat het gezinsleven gerespecteerd wordt, nu de beslissing voor het ganse kerngezin geldt en zij samen kunnen terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf. Verzoekende partijen betwisten deze vaststelling niet. In die zin maken zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op hun gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het argument dat zij hier een tijd hebben mogen verblijven in afwachting van een beslissing inzake hun asielprocedures, maakt niet dat de bestreden beslissing waarbij werd vastgesteld dat deze procedures thans afgerond zijn en zij allen kunnen terugkeren naar het herkomstland zodat er zich geen breuk voordoet in de gezinscel, kennelijk onredelijk is in het licht van artikel 8 EVRM.

Waar zij verwijzen naar hun privéleven en stellen dat zij samen met hun kinderen een leven hebben opgebouwd in België, wijst de Raad erop dat – in zoverre verzoekende partijen met dit privéleven (dat zij in het verzoekschrift niet nader duiden) doelen op hun integratie en het schoollopen van de kinderen – ook deze elementen beoordeeld werden door de verwerende partij die tevens vaststelde dat deze elementen een terugkeer niet verhinderen nu zij deze elementen van integratie aan bod kunnen laten komen bij hun aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf en de kinderen aldaar naar school kunnen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij enkel toe gehouden is te antwoorden op de elementen die de verzoekende partijen alsdusdanig in hun aanvraag hebben opgeworpen. Bovendien tonen verzoekende partijen met hun betoog de kennelijke onredelijkheid van deze motieven niet aan.

Verzoekende partijen zijn bovendien pas in november 2011 naar België gekomen en waren op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen vier jaar op het Belgische grondgebied, zodat zij niet aantonen dat hun verblijf in België in belangrijke mate opweegt bij de beoordeling van hun situatie. Gelet op de duurtijd van hun verblijf en het feit dat zij slechts in afwachting van de beslechting van hun asielprocedures in het Rijk mochten verblijven en aldus niet de verwachting konden koesteren dat zij definitief verblijfsrecht zouden verkrijgen, blijkt niet dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de beoordeling van de elementen die zij hadden aangevoerd als buitengewone omstandigheden en die mogelijks onderdeel uitmaken van hun privéleven, op kennelijk onredelijke wijze werden beoordeeld door de verwerende partij.

Waar de verzoekende partijen voorts nogmaals verwijzen naar hun kinderen en hun belang, wijst de Raad erop dat de verwerende partij de aangevoerde elementen in de aanvraag met betrekking tot de kinderen heeft beoordeeld. Verzoekende partijen tonen met hun betoog de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van deze beoordeling niet aan. Evenmin is er ter zake sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.16. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.17. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Tegen de negatieve beslissing van de verwerende partij, kan uitsluitend een annulatieberoep (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de vreemdeling niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 47 van het Handvest, bevat ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen deze beslissing, en dat bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissing te onderzoeken, is strijdig met artikel 13 E.V.R.M. In casu is noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallele juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft (zie hierna).

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontzeggen op een daadwerkelijk beroep

tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de

tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoont, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefde doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of
ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of [...]».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.”

(Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 – arrest nr. 1/2014, eigen onderlijning, de verzoekende partij zet vet)

Bijgevolg bevinden de verzoekende partijen zich in een zelfde parallele situatie en dringt een analoge beoordeling zich op. Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen, beschikken de verzoekende partijen niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

De verzoekende partijen verwijzen eveneens naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij België werd veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 E.V.R.M. (E.H.R.M., S.J. t. België, 70055/10, 27 februari 2014).

Deze zaak betrof een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V. en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Eveneens werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, in overeenstemming met de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europese Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoekers te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft. Evenmin voorziet de Belgische wet in een "gewoon" schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof stelt eveneens dat de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig."

2.18. De verzoekende partijen geven in wezen aan van oordeel te zijn dat zij niet kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan.

Het vierde middel is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER